

lakka en Singapore te behouden en de enige concessie waartoe het zich bereid had verklaard, hield in dat Chinezen die zich op Malakka en in Singapore gevestigd hadden, het staatsburgerschap van een nieuw te vormen Unie van Malakka konden krijgen. De *Chiefs of Staff* deden Mountbatten voorts weten dat hij, mede gezien zijn plannen voor landingen op Malakka en voor een herovering van Singapore, ten nauwste met de verzetsbewegingen moest samenwerken maar dat hij diende te voorkomen dat de Communistische Partij zich van de macht meester maakte. Als uitvloeisel van dit directief liet *Force 136* in de eerste helft van juli bijna honderd geheime agenten en zes guerrilla-groepen¹ boven Malakka afwerpen – de rapporten der agenten (zij hadden 48 zenders bij zich) leidden er toe dat Mountbatten begin augustus aan de *Chiefs of Staff* voorstelde, volledig met de Volksunie en het Volksleger in zee te gaan aangezien deze er zich voor hadden uitgesproken dat de Chinezen geïntegreerd zouden worden in Malakka en bovendien enkele duizenden gewapenden te velde konden brengen; de relaties met de Tsjiang Kaisjek-groep wilde Mountbatten daarentegen verbreken, aangezien die groep de Chinezen op Malakka volledig op Nationalistisch China wilde oriënteren. Daar kwam bij dat Volksunie en Volksleger hadden toegezegd, in de periode van het militair bestuur met de Britten te zullen samenwerken en dat Mountbatten meende, de door die twee organisaties verstrekte *intelligence*-gegevens niet te kunnen missen.

Londen had op die voorstellen nog niet gereageerd toen op 15 augustus Japans capitulatie bekend werd. Zoals eerder weergegeven, zond Mountbatten vervolgens een aanzienlijke troepenmacht naar Singapore en Malakka: drie infanterie-divisies en een tank-brigade. Deze troepen, aldus Donnison,

*'received an enthusiastic welcome from the Resistance movement, but it was noticeable, as in Burma, that the flags displayed were rarely British; honour was accorded mostly to the Chinese flag'*² –

anders gezegd: het was de vraag of de Britse regering met haar aangeboden concessie de Chinese bevolkingsgroep in de hand zou weten te houden.

¹ Elke groep bestond uit twee Britse officieren en zestien Brits-Indische minderen. ² Donnison, p. 384–85.